

Јована Јанковић

ЛИФТ СА ОГЛЕДАЛОМ

I

Отворили су му главу,
направили су ситан рез скалпелом,
газом покупили вишак крви.
Изненадио их је,
кроз мали отвор су видели да то није обична глава
унутра је било светла и боја и слова и једне патике
и један лептир и једна тегла слатког од купина.
Зачуђено су гледали,
један по један,
гурали су се како би што пре дошли на ред.
Први пут су отворили главу која није обична глава.
Њихов жамор прекинуо је његов глас:
„Извините што нисам поспремио, нисам очекивао госте.”

II

Када би сахране трајале месец дана
људи би лакше преболели
један дан није довољан
у један гадни дан
треба цео живот да испратиш
све у један сандук да спакујеш
не можеш у једном дану да се преселиш

не може један дан да буде довољан
треба нахранити и напојити гомилу
треба примити сву њихову тугу и све њихове успомене
не можеш у једном дану да се сетиш сваке среће
ни сваке тегле слатког од купина
прође тај један дан који су ти дали
и сутра у шпајзу иза кафе и ратлука нађеш
и слатко од шумских јагода које ниси спаковао
нађеш и табакеру и незавршену скандинавску
и опет ти пукне срце, али
сахрана се завршила
и више нема светине да ти дели утеху

III

Младе маме на излет воде
своје родитеље и децу,
једна бака унуци плете кике,
мушкарац отвара пиво жени
која је његова од детињства.
Ужасно смрде ти животи
које никад нећу живети.
Купујем кокице да сакрију
воњ дана који никад нећу имати
и гледам у небо, слободно и плаво
и не делим клупицу
и сама плаћам такси до куће

IV

Нико ти не каже да када
неко умре у кући
хитна помоћ не мора да дође
јер мртва је забога
нико те не упозори
на један нови страх
шта ако није умрла
шта ако се уморила од кукања и од бола
шта ако је промукла
шта ако коначно мирно спава

нико ми није рекао да ту ноћ
ни следећу нећу спавати
попићу бенседин,
попићу два, можда и три
ако тетка заборави
да ми је већ дала један свој
али нећу спавати јер
шта ако није умрла

V

И да уста не отвориш
и да ослепиш на оба ока
и да сутра никоме од нас не сване
да изгубиш све драго
да ти узму свако право
да нам кућа изгори до темеља
самог да те гледају
лудим да те сматрају
да си се родио прошлог века
да ниси душа моје душе
да не умрем кад се сетим
да сутра иструлиш
да те срамота поједе
да људи оглуве на твој крик
и неко нови да те изнова заборавља
и неко други да те спомиње
и неко стари да те куне за јад
што си донео
да те неко у паклу сковао
и да си јуче умро
да се ниси ни родио
да те никада нисам упознао опет би ме болео,
бедо

VI

Клише песмица
да осванем у неком европском граду
марта '89.

у паризу на пример
и да живим ту једну годину баш тада
у једној гарсоњери
да поседујем један душек
и један касетофон
да у тој '89. носим само црно
да пушим по две пакле лаки страјк цигара
да пијем вино поред Сене
књига да имам пуно
али да немам времена све да их прочитам
да имам љубавника
био би француз, имао би црну коврцаву косу
носио би ролку
пуно би псовао
водио би ме у музеје
плесали бисмо у мом празном стану
била бих бескрајно срећна
онда би ми поклонио црно маче и оставио ме заувек
ја бих тада све књиге и касете које сам купила док сам била са њим
одложила у купатило
да се навлаже,
да иструле,
онда бих морала да их бацим
целу ту '89. годину бих живела пуним плућима
веровала бих у смак света
написала бих књигу
однела бих рукопис на Морисонов гроб
и пијана је баш ту спалила
онда бих сликала тај свој стан
развила бих филм и само бих те слике понела са собом
у будућност
да имам успомену на Париз '89.

VII

„Вратио се”
и само се сјебеш, не питаш ништа
ко фол у шоку си
а у ствари одбрамбени механизам
нећеш да питаш ништа јер не желиш ништа да знаш
ако не знаш онда не постоји

не важи се
лажа је
пу спас за све нас
сем за тебе
теби је стварно
јебем те животе
мајку ти јебем што си одвратан
ја никад не псујем овако, моје псовке су смешне
ова ме је ујела, опоганила ми уста
не јебем те животе
волим те животе
волим највише када ниси горак
наша љубав животе
еј
нико се не воли ко нас двоје
само ми оздрави животе
заслади се
узми мало слатког од купина

VIII

када немаш лифт са огледалом у згради
чешће рибаш под
јер ципеле су део аутфита
а ако га не сликаш
сматраће се да си потпуно го изашао
међу поштен свет
њих пак неко други стрпљиво фотографише
или имају ту срећу, велику срећу
да им зграда има лифт са огледалом

IX

Време је тема само пијаних,
остављених и повређених.
Срећни не мисле о минулим данима,
годинама.
Време је увек оно што је прошло
или ће проћи,
увек о прошлости причају они

који су тамо нешто заборавили.
Да ли капу кад су оно возом ишли у Будимпешту
или књигу код бивше девојке која је одавно нечија.
Можда им срце негде закопано куца у породичној
гробници
и никад нису преболели то што нису постали доктори, инжењери
или тако нешто.
Време боли само пијане,
остављене или повређене,
оне који су остали вечно
у том једном трену,
док су били срећни,
док нису мислили на време.

X

када се удаљиш,
када пређеш улицу
и сам си поред неке шуме,
чекаш.
понекад неки ауто прође
мало брже,
тек да ти косу подигне
и онда опет сам стојиш,
гледаш ону флеку од нафте на асфалту
и не знаш зашто ти недостаје.
сада не смеш да се вратиш,
rekli су ти да треба да пређеш улицу,
али тамо где си био, тамо између флеке
и згажене лименке, тамо није дувао ветар
и кола нису пролазила
а поглед је био много лепши
онда се вратиш јер је боље у лепо гледати него у лепом чекати.

XI

два литра белог вина
чистог као суза
саспеш низ гркљан
и пробуди се жеља за додиром

са било каквим исходом
надаш се да ће бити из љубави
из узајамне жеље, али...
стварност те чека,
мамурно чучи иза ћошка
да те саплете ако се понадаш
то синоћ су неке друге две телесине
грејале једна другу
синоћ се ништа није десило
пијандуре су искористиле
тренутак слабости
али само један данас тешко дише
скреће поглед у страну
лаже да се не сећа када га је јастук дочекао.
издерано колено, размазана шминка,
пропуштен позив, нека чамотиња у срцу,
кисели осмех, климање главом
и лаж да је све у реду
онда прође неко време, таман да
кожа заборави његове прсте и нокти његово месо
док не отвори нову флашу